

DECIZIE nr. 712 din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

EMITENT

• CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 580 din 17 august 2011](#)

Data intrării în vigoare 17-08-2011

Augustin Zegrean - președinte

Aspazia Cojocaru - judecător

Acsinte Gaspar - judecător

Petre Lăzăroiu - judecător

Mircea Ștefan Minea - judecător

Iulia Antoanella Motoc - judecător

Ion Predescu - judecător

Puskas Valentin Zoltan - judecător

Tudorel Toader - judecător

Cristina Teodora Pop - magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Claudiu Șianțiu în Dosarul nr. 2.267/55/2010 al Tribunalului Arad - Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.795D/2010 și nr. 3.907D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#), excepție ridicată de Confederația Națională Sindicală "Cartel ALFA" în Dosarul nr. 9.867/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și de Violeta Gurzu, Rodica Jercan, Gheorghe Mihai, Ioana-Adina Năstase, Liliana Constantinescu, Violeta Moise, Florica Oprea, Liliana Tudor, Adrian Dicu, Felicia Claudia Stanciu și alții în Dosarul nr. 7.507/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 3.907D/2010, pentru Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna Elena Blebea, consilier juridic cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.795D/2010 și nr. 3.907D/2010 la Dosarul nr. 3.791D/2010.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna Elena Blebea, și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor [art. 53 alin. \(5\) din Legea nr. 47/1992](#), dispune conexarea dosarelor nr. 3.795D/2010 și nr. 3.907D/2010 la Dosarul nr. 3.791D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul doamnei Elena Blebea, consilier juridic în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, susținând că instituirea anumitor condiții pentru valorificarea unor drepturi de natură salarială este de competența legiuitorului, care prin reglementarea măsurilor prevăzute în [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) nu afectează în niciun fel drepturile părților.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 1 septembrie 2010, 12 mai 2010 și 10 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.267/55/2010, nr. 9.867/2/2009 și nr. 7.507/2/2009, Tribunalul Arad - Secția civilă și Curtea de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Claudiu Șianțiu în Dosarul nr. 2.267/55/2010 al Tribunalului Arad - Secția civilă, de Confederația Națională Sindicală "Cartel ALFA" în Dosarul nr. 9.867/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și de Violeta

Gurzu, Rodica Jercan, Gheorghe Mihai, Ioana-Adina Năstase, Liliana Constantinescu, Violeta Moise, Florica Oprea, Liliana Tudor, Adrian Dicu, Felicia Claudia Stanciu și alții în Dosarul nr. 7.507/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, în cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (1)-(5) referitoare la statul român, ale art. 11 - Dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 - Tratatelor internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 - Accesul liber la justiție, ale art. 44 - Dreptul de proprietate privată și ale art. 53 - Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (4) referitoare la delegarea legislativă, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), se susține că prevederile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) creează un sistem paralel de executare a hotărârilor judecătorești, domeniu ce aparține competenței exclusive a instanțelor, motiv pentru care se produce o imixiune a puterii executive în atribuțiile puterii judecătorești, de natură a încălca principiul constituțional al separației puterilor în stat.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție, se arată că statul este obligat să asigure respectarea hotărârilor judecătorești, iar amânarea punerii în executare într-un termen rezonabil a titlurilor executorii pe care le deține este de natură a încălca atât prevederile constituționale referitoare la liberul acces la justiție, cât și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Sunt invocate, în acest sens, hotărârile din 19 iunie 2001 și 1 decembrie 2005, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza Zwierzynski împotriva Poloniei și Cauza Păduraru împotriva României.

Se susține, totodată, că autoritățile publice, chiar dacă dispun de o anumită marjă în aprecierea existenței unei probleme de interes public ce justifică anumite măsuri în alegerea politicilor economice și sociale, atunci când se află în joc o chestiune de interes general, trebuie să reacționeze în timp util, într-o manieră corectă și cu cea mai mare coerență. Este invocată în acest sens hotărârea din 11 ianuarie 2005 pronunțată în Cauza Blucher împotriva Republicii Cehe.

De asemenea, se apreciază că dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) nu asigură un echilibru just între interesul public avut în vedere de legiuitor și imperativele protejării dreptului celui interesat la respectarea bunurilor sale, drept afirmat prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motiv pentru care sunt încălcate și prevederile art. 53 din Constituție, și invocă în acest sens hotărârea pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României.

În Dosarul nr. 3.907D/2010 se mai arată că textele criticate încalcă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul român și se susține că adoptarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) reprezintă un abuz de drept săvârșit de puterea executivă, prin legiferarea unei proceduri speciale de executare și prin refuzul de a executa de bunăvoie hotărârile judecătorești rămase definitive, potrivit art. 371¹ din Codul de procedură civilă.

În dosarele nr. 3.795D/2010 și nr. 3.907D/2010 se susține încălcarea prin dispozițiile criticate a prevederilor art. 16 din Constituție și se arată că dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) creează discriminare între creditorii drepturilor de natură salarială constatate prin hotărâri judecătorești devenite executorii înaintea datei de 31 decembrie 2009 și creditorii ale căror titluri executorii au fost obținute după această dată.

În dosarele nr. 3.791D/2010 și nr. 3.907D/2010 se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 și, totodată, prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arătându-se că acestea creează o situație de inegalitate între instituțiile statului și particulari în ceea ce privește regimul executării silite a obligațiilor bănești.

În Dosarul nr. 3.795D/2010 se mai susține că [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4), întrucât nu a fost motivată de existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată, ci de situații de natură financiară ce vizează executarea hotărârilor judecătorești, aspecte care țin de oportunitatea reglementării și care nu pot fi soluționate prin modificare actelor normative din materia executării hotărârilor judecătorești.

Tribunalul Arad - Secția civilă, în Dosarul nr. 3.791D/2010, apreciază că prevederile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) încalcă dispozițiile art. 11, art. 20, 21, 44 și 53 din Constituție, deoarece suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar reprezintă o imixiune a Guvernului în sfera atribuțiilor puterii judecătorești, aceasta din urmă fiind singura care are competența să suspende executarea hotărârilor judecătorești, potrivit art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Instanța susține, de asemenea, că dispozițiile criticate împiedică valorificarea drepturilor de natură salarială recunoscute prin hotărâri judecătorești de către creditori, fapt ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.759D/2010, contrar prevederilor [art. 29 alin. \(4\) din Legea nr. 47/1992](#), nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.907D/2010, apreciază excepția ridicată de reclamant ca fiind neîntemeiată, arătând că [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) realizează o eșalonare, cu termene precise, a sumelor aferente titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii înaintea datei de 31 decembrie 2009, demers ce nu constituie o imixtiune a puterii executive în atribuțiile puterii judecătorești, ci doar o amânare a unor plăți, determinată de situația economică existentă.

Potrivit [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în dosarele nr. 3.791D/2010 și nr. 3.795D/2010, arată că dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepțiilor și face trimitere în acest sens la [Decizia nr. 188 din 2 martie 2010](#), [Decizia nr. 823 din 22 iunie 2010](#) și [Decizia nr. 713 din 25 mai 2010](#). În Dosarul nr. 3.907D/2010, Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009.

În opinia autorilor excepției textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (1)-(5) referitoare la statul român, ale art. 11 - Dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 - Tratatelor internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 - Accesul liber la justiție, ale art. 44 - Dreptul de proprietate privată și ale art. 53 - Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (4) referitoare la delegarea legislativă, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Susținerea potrivit căreia [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009](#) încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, prin [Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea a analizat prin [Decizia nr. 188 din 2 martie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit ut singuli nu justifică existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea a procedat la analiza și a următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii ar avea-o asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite ut singuli nu justificau existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele trei motive în mod cumulat și plecând de la premisa constatată de către Curte prin [Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009](#), Curtea Constituțională a ajuns la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a [Ordonanței Guvernului nr. 22/2002](#) privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât a considerat că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea a constatat că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român. De asemenea, Curtea a arătat că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii

Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea a stabilit că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate, în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau [Ordonanța Guvernului nr. 22/2002](#), după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că și acestea sunt neîntemeiate pentru motivele reținute în [Decizia nr. 188 din 2 martie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, [Decizia nr. 190 din 2 martie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, și [Decizia nr. 784 din 12 mai 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, ce vor fi expuse mai jos:

Pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu poate fi reținută din moment ce Guvernul nu refuză aplicarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, le recunoaște și își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Prin urmare, Curtea constată că ordonanța de urgență nu este o măsură prin care se interzice nici măcar temporar executarea unei hotărâri judecătorești și, în consecință, nu reprezintă o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției.

Nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele "Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene" împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, Marckx împotriva Belgiei, 1979, paragraful 33, Rasmussen împotriva Danemarcei, 1984, paragrafele 35, 38, 40, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, 1985, paragraful 72, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, paragraful 42, Larkos împotriva Ciprului, 1999, paragraful 29, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004, paragraful 24). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele "Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene" împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, paragraful 42, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004, paragraful 24).

În cauza de față, măsura contestată urmărește un scop legitim - asigurarea stabilității economice a țării - și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere - executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Cu privire la invocarea art. 21 privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale - [Decizia nr. 458 din 31 martie 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009 - "procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația". Însă, actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în Cauza Vasyl Petrovych Krapynytskyi împotriva Ucrainei, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității

militare debitoare. Totodată, în Hotărârea pronunțată în Cauza Burdov împotriva Rusiei, 2002, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea uno icto constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica modalitate posibilă de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Primul Protocol la Convenție; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie deci o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (Ambruosi împotriva Italiei, 2000, paragrafele 28-34, Burdov împotriva Rusiei, 2002, paragraful 41). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, întrucât norma criticată nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și 44.

Având în vedere argumentele expuse anterior, Curtea constată că textele criticate nu contravin nici dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 11 și art. 20 prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71 /2009](#) privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Claudiu Șianțiu în Dosarul nr. 2.267/55/2010 al Tribunalului Arad - Secția civilă, de Confederația Națională Sindicală "Cartel ALFA" în Dosarul nr. 9.867/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și de Violeta Gurzu, Rodica Jercan, Gheorghe Mihai, Ioana-Adina Năstase, Liliana Constantinescu, Violeta Moise, Florica Oprea, Liliana Tudor, Adrian Dicu, Felicia Claudia Stanciu și alții în Dosarul nr. 7.507/2/2009 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Teodora Pop
